

РЕШЕНИЕ

№ 136

гр. В., 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20223110203336 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано по жалба на „ТРЕЙДФАРМА“ ЕООД, против Наказателно постановление № 03-013957/18.08.2021г. на директора на Дирекция "Инспекция по труда" - В., с което на дружеството е наложено административно наказание „Имуществена санкция" в размер на 5000 лева, на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 ал.3 от КТ за нарушение на чл.62, ал.1 от КТ.

Във въззивната жалба са изложени съображения за незаконосъобразност на наказателното постановление поради допуснато нарушение на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. Оспорва се изцяло приетата от АНО фактическа обстановка. Отправено е искане за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В проведеното открито съдебно заседание въззивното дружество се представлява от своя процесуален представител адв. Д., който поддържа жалбата. Изразява становище за незаконосъобразност на наказателното постановление поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до ограничаване на процесуалните правила на санкционираното лице, и нарушение на материалния закон. Поддържа искането за отмяна на наказателното постановление. Моли за присъждане на

направените разноси за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. В. се представлява от своя процесуален представител А. – началник отдел АИПО в Дирекция „Инспекция по труда“ – В., която моли за потвърждаване на наказателното постановление, акцентирайки в своята пледоария върху това, че нарушението е доказано по несъмнен начин. Моли за потвърждаване на наказателното постановление и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази възраженията и доводите, изложени от страните, намира за установено следното:

От фактическа страна:

На 07.07.2021 г. била извършена проверка на строителен обект – комплекс“морски Дюни“, находящ се в к.к.Ш., общ.Д.Ч., обл.В.. Установило се, че на обекта се извършват строителни дейности в полза на въз.дружество. Проверката била във връзка с възникнал инцидент по време на ремонт на покрив, при който пострадал работника Р. К..

Служебно било обявено съществуването на трудово правоотношение между работника К. и въз.дружество. С Решение на Адм.съд – В. №244/01.03.2022 г., постановено по адм. дело № 1889/2021 г., потвърдено с Решение на Върховен Административен съд по административно дело № 6787/ 2022г. постановлението за обявяване на трудово правоотношение било отменено.

На 06.08.2021г. св. Б., приемайки че въззивникът е осъществил състав на нарушение по чл. 62, ал. 1 КТ, съставил АУАН, който бил връчен на упълномощен представител – Меглена Лолова.

В предвидения в разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН срок постъпило писмено възражение срещу съставения АУАН, което било разгледано но не било прието от АНО, и на 18.08.2018 г. директорът на дирекция „Инспекция по труда“ – гр. В. издал обжалваното наказателно постановление.

По доказателствата:

Гореизложената фактическа обстановка се установи и се потвърди въз

основа на събраните по делото гласни доказателствени средства: показанията на св. Б., Н.К., както и писмени доказателства: Решение на АдмС – В. - постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение и заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ и др. приложени към адм.преписка.

Съдът кредитира гласните доказателствени средства – свидетелските показания на св. Б. и св. Й. изцяло като обективни и достоверни, доколкото същите не съдържат противоречия в себе си и такива помежду им, последователни и логични са, а освен това съответстват на събраните по делото писмени доказателства.

Като свидетел по делото бе призован и св.К., който депозира писмена молба, че не може да се яви предвид здравословното си състояние, в която сочи, че е сключил договор с „Трейдфарма“ ЕООД за демонтаж на покри, тъй като имал строителна фирма.

Съдът намира всички представени по делото писмени доказателства за достоверни и допринасящи за разкриване на обективната истина по делото.

При анализа на доказателствената стойност на съставения АУАН съдът съобрази разпоредбата на чл. 416, ал. 1 КТ, съгласно която редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното.

От правна страна:

Жалбата срещу наказателното постановление е подадена в установения в чл. 59, ал. 2 ЗАНН 7 – дневен срок, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Съдът в рамките на служебната проверка не констатира съществено нарушение на процесуалните правила, визирани в ЗАНН. АУАН е изготвен от длъжностно лице със съответната компетентност, съдържа необходимите реквизити, изброени в чл. 42 ЗАНН, и е надлежно предявен по реда на чл. 43 ЗАНН. НП е издадено от компетентен орган, отговаря на изискванията на чл. 57 ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, като от събраните по делото гласни и писмени доказателства не се установи, че св. К. е бил в трудово правоотношение с жалбоподателя.

По делото е безспорно установено, че Р. К. е бил нает от възз. дружество да извърши демонтаж на дървена покривна конструкция, като между страните бил сключени и писмен договор от 06.07.2021г. със срок от 2 дни и цена 2 000 лв. , както и че в хода на извършваната дейност е претърпял злополука. Този факт безспорно се установява от всички събрани по делото доказателства, както писмени така и гласни в това число и от писмената молба депозирана по делото от К.. Този факт обаче сам по себе си не е достатъчен за да обуслови извод за наличие на трудово правоотношение между К. и въззивното дружество в частност да обуслови качеството на работодател на ТД спрямо него към този момент. Не всяко полагане на труд представлява престиране на работна сила и основание за квалифициране на възникващите във връзка с това отношения като трудови правоотношения по смисъла на чл. 1, ал. 2 от КТ.

Съгласно легалната дефиниция на §1, т.1 от КТ, "работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. Следователно за да има качеството работодател, следва физическото лице да е наело друго лице по трудово правоотношение. Без да има трудово правоотношение не може да има качеството работодател. Трудовото правоотношение се характеризира с наличието следните елементи: две страни (работодател и работник); определено място на работа; заемането на конкретно определена длъжност; определено трудово възнаграждение с постоянен характер; периодичност на заплащането; продължителност на работния ден - по арг. от чл. 66, ал. 1 КТ. Освен това не всяко заплащане на труд е плащане по трудово правоотношение, като не следва да се изключва утвърденото в правния мир наличие на редица други договори като договор за поръчка, договор за изработка и др.

До настоящия момент не са събрани каквито и да е било доказателства за това възз.дружество да е наело по трудово правоотношение работници, включително лицето К. или да е упълномощил трети лица от негово име и за негова сметка да наемат работници за извършване на ремонт на обекта. Както е посочено и в цитираните по-горе Решение на Административен съд – В., потвърдено с решение на ВАС.

Видно от съдържанието на представения договор за демонтаж на

дървена покривна конструкция от 06.07.2021г., К. е поел задължение за демонтаж на дървена покривна конструкция с площ от 200 кв.м. на преместваем павилион за игри. Срокът за извършване на демонтажа е 2 дни, а уговореното възнаграждение е в размер на 2 000 лв. Според договора, работата ще се извършва с техника и инструменти на изпълнителя, а възложителят следва да осигури само ел. захранване, в какъвто смисъл са и показанията на св.Й.. Клаузите на договора го характеризират като договор за изработка. Правната уредба на договора за изработка се съдържа в разпоредбата на чл. 258 от ЗЗД, като съгласно същата с този вид договор изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо съгласно поръчката на другата страна, а последната да заплати възнаграждение.

В случая от доказателствата по делото се установява, че не е било уговорено предоставяне на работна сила в условията на продължителност, непрекъснатост и повторяемост на функциите и задълженията за определен от работодателя период от време, на определено работно място, с оръдия на труда - собственост на дружеството и месечно възнаграждение с постоянен размер, т.е. липсват характеристики на трудовия договор - работно време, задължение за спазване на определена трудова дисциплина, както и йерархичната зависимост на работника при трудов договор, а е наличен сключен граждански договор между възз. и К..

Обявено съществуването на трудово правоотношение между възз. и К. е отменено с решение на АдмС-В.. А към настоящия момент , видно от справка в сайта на ВАС, с Решение № 4327/24.04.2023 г. по административно дело № 6787 / 2022 г. ВАС е оставил в сила Решение № 244/01.03.2022 г., постановено по адм. дело № 1889/2021 г. по описа на Административен съд - В. т.е. въпросът за липсата на трудово правоотношение между възз. дружество и лицето Р. К. е решен с окончателен съдебен акт.

В случая не става въпрос за изпълнението /безсрочно или за договорен срок от време/ на конкретни повтаряеми се трудови задължения на установено работно място при фиксирано дневно и седмично работно време и при изплащане на определено трудово възнаграждение, а само за постигането на конкретно определен между страните по договора резултат /ремонт на покрива и други належащи ремонтни работи по сградата, вкл. и полагане на бетон, там където е нужно/ срещу заплащането за този резултат на договорено

възнаграждение. Именно в естеството на дължимата престация е основната разлика между трудовия договор по чл. 61 КТ и гражданския договор за изработка по чл. 258 ЗЗД - докато при трудовия договор става въпрос за договорено между страните осъществяване на повтарящи се многократно и систематично във времето едни и същи трудови функции без необходимостта от посочване на определен от страните краен резултат, то при договора за изработка се дължи постигането на конкретно договорен резултат - изработването на нещо по уговорка между страните, като с осъществяването на резултата и изплащането на уговореното за него възнаграждение се прекратява и съществуващото между тях гражданско правоотношение, което е изпълнило своето предназначение.

Тежестта на доказване в административно-наказателното производство лежи върху наказващия орган. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания приема за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. От една страна изложените възражения в жалбата на жалбоподателя не са доказани по безспорен начин, но въпреки това не може да се приеме, че е доказано деянието за което е ангажирана отговорността му за нарушението описано в НП. Показанията на актосъставителя не помагат в пълен обем изясняването на фактическата обстановка на извършеното нарушение, като от последните не може да бъде установено авторството на деянието, и за кое дружество е осъществявал работа работника Ташев, касае ли се за командироване на служители и получил ли е трудово възнаграждение от въззивното дружество за положения труд. По делото не се събраха доказателства за установяване на всички елементи на трудовото правоотношение .

От обективна страна, за съставомерността на деянието по чл.62, ал.1, във вр. с чл.61, ал.1 КТ е необходимо да се установи, че работникът полага труд за работодателя и са налице елементите на трудово правоотношение (ТПО) - работно място, уговорено трудово възнаграждение, работно време, като полагането на труд се осъществява без сключен трудов договор между страните по ТПО. АНО е приел, че тези елементи са налице в конкретния

случай, въз основа на обстоятелства събраните в хода на адм. проверка доказателства. Настоящата съдебен състав счита този извод за неправилен и некореспондиращ с доказателствата по делото. Посочените елементи на ТПО следва да са подробно описани в НП, което по своята същност е акт от категорията на правораздавателните. Именно този акт и по-точно неговото съдържание е предмет на проверка. В този смисъл в НП следва да са посочени конкретните работно място, работно време и уговорено трудово възнаграждение, въз основа на които АНО е квалифицирал правоотношението именно като трудово.

В хода на съдебното дирене не се доказаха елементите на трудовото правоотношение - работно място, уговорено трудово възнаграждение, работно време, като полагането на труд се осъществява без сключен трудов договор между страните по ТПО. Липсват данни по делото от който да могат да се извлекат тези елементи на трудово правоотношение. Предмет на доказване от страна на АНО е осъществения обективен състав на нарушението по чл.62, ал.1, във вр. с чл.61, ал.1 КТ с всичките му кумулативни признаци, което не е сторено.

С оглед разпределянето на доказателствената тежест в процеса всяка страна е длъжна да докаже фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици. В случая жалбоподателят не е бил длъжен да доказва отрицателни факти, а административният орган в производството пред въззивната инстанция е следвало да докаже, че правоотношението между страните има характера на трудово. По гореизложените съображения настоящият състав счита, че такова доказване не е било проведено от АНО, което квалифицира НП като незаконосъобразни поради неправилно приложение на материалния закон, понеже с тях е санкционирано неизвършено от въззивното дружеството нарушение на трудовото законодателство.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски се поражда за въззивната страна.

Процесуалният представител на въззиваемата страна е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК (приложим по арг. от чл. 63, ал. 3 ЗАНН вр. чл. 144 АПК) на претендираното от въззивната страна адвокатско възнаграждение. Въззивникът претендира присъждане на

разноски, като са представени доказателства (договор за правна защита и съдействие) за извършени разноски в размер на 1322,50 лв. Съгласно чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Към момента на подписване на адв.пълномощно – 11.10.2021г. е била в сила Наредбата с редакцията и към 31.07.2020г.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Нормата на чл. 143, ал. 1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО не е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител-юрисконсулт. Разноски са поискани със съпроводителното писмо, с което жалбата е изпратена в съда. Същото съдържа и становище на АНО по повдигнатото с НП обвинение, като юрисконсулт се е явил в съдебното производство и е направил изявление за прекомерност на адв. възнаграждение. На второ място са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на

противното на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

От страна на процесуалния представител на въззивното дружество е депозирано искане за присъждане на разноски. То е направено своевременно, като последният има право на такива предвид изхода на спора – отмяна на обжалваното НП и с оглед разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, препращаща към чл. 143 от Административнопроцесуалния кодекс.

От съдържанието на приложения на договор за правна защита и съдействие и приложеното пълномощно се установява, че жалбоподателят е възложил на адвокат Д.1322,50 оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред Районен съд В. по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е заплатено, т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на АНО в съдебно заседание и съдът дължи произнасяне по него. Минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдебната практика е утвърдила разбирането, че прекомерно е възнаграждението, което не съответства на фактическата и правна сложност на делото. Съгласно Наредбата, в редакцията към момента, когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 8, ал. 1 т.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.8, ал.1, т.2 от Наредбата за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес от 1000 лв. до 5000 е 300 лв. плюс 7% за горницата над 1000лева. В случая е наложено административно наказание

„глоба“ в размер на 5000 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 300 лв. плюс 7 % за горницата на д 1000 да 5000 лева, т.е 580 лева. Съдът намира, че именно посоченият минимален размер от 580 лева ведно с със сумата от 116 лева данък по чл. 36 от ЗДДФЛ следва да бъде присъден в полза на въззивното дружество, тъй като делото не се откроява с никаква фактическа и правна сложност. По отношение искането да се присъди и възнаграждение за явяване в поредно след второто заседание, съда следва да посочи, че делото е отлагано три пъти по искане на адв.Д., както и обстоятелството, че в чл.7 ал.9 от Наредбата, което обаче касае само гражданските дела. Поради това е искането следва да бъде отхвърлено.

Доколкото по делото са проведени две съдебни заседания и предвид обстоятелството, че възнаграждението е определено към минималния размер, възражението за прекомерност е неоснователно.

Мотивиран от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 03-013957 от 18.08.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – В., с което на „Трейдфарма“ ЕООД е наложено административно наказание „Имуществена санкция" в размер на 5000.00 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА Дирекция Инспекция по Труда-В. **ДА ЗАПЛАТИ** на „Трейдфарма“ ЕООД ЕИК 813208525 сумата от 696.00 лева, представляваща направени във въззивното производство разноски, на основание чл. 63, ал. 3 ЗАНН вр. чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - В. в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – В.: _____

